

Bajta, 1885. október 1. – Budapest, 1970. november 2.

Értelmiségi családban született, korán elhunyt apja kántortanító volt. Fia Esztergomban tanítóképzőt, Budapesten gyógypedagógiai szaktanfolyamot végzett; 1905 és 1920 között a fővárosban és környékén tanított. 1910-1911-ben a Kultúra című radikális pedagógia lap alapító-szerkesztője volt, majd Helios Sajtóipari Üzem néven kisvállalatot alapított. Az első világháborúban katona volt. 1918-ban a Bizony-párt titkára lett, majd Károlyi Mihály Függetlenségi és 48-as pártjához csatlakozott; a Magyarország és az Alkotmány című lap munkatársa lett. A Nemzeti Tanács jegyzője, fegyveres ellenállást szervezett a cseh megszállás ellen. 1919 januárjától a Nagyatádi Szabó István-féle Országos Kiszgazda- és Földművespárt főtitkára. A Tanácsköztársaság alatt ellenforradalmi szervezkedésekben vett részt, összeköttetésben volt a szegedi ellenforradalmi kormánnyal. 1920 januárjában pótválasztáson a pacsai kerületben a Nagyatádi-párt programjával nemzetgyűlési mandátumot szerzett. 1920 októberében pártjából kilépett, egy ideig pártonkívüliként politizált, majd Rassay Károly Függetlenségi Kiszgazda Földműves- és Polgári Pártjához csatlakozott. 1921 tavaszán megfosztották mandátumától, de a júliusban kiírt időszaki választáson bejutott a törvényhozásba. 1922-ben két helyen is elindult, Kiskomáromban képviselővé választották; 1925. áprilisában az 1920-ban alapított Magyar Ugar c. lapját betiltották, majd szeptemberben az általa alapított Független Földművesszövetség működési engedélyét bevonták. Az 1926. decemberi választások alatt, mint képviselőjelöltet internálták. 1927. áprilisában az Egyesült Államokba vándorolt ki, megszervezte az Amerikai Magyar Revíziós Ligát, ügyvezető alelnöke lett. Saját lapot is alapított, majd 1933-ban hazatért. Újságíróként helyezkedett el; a Világ szerkesztője, majd a Magyar Gazda tulajdonosa és főszerkesztője volt. 1935-ben a Nemzeti Egység Pártja nem hivatalos jelöltjeként a kiskomáromi pótválasztáson képviselővé választották. 1938 novemberében a NEP-ből kilépett, 1939 elején a Sztranyavszky Sándor-féle Keresztény Nemzeti Függetlenségi Párthoz csatlakozott, majd 1939. májusában lett a Független Kiszgazdapárt tagja, az országgyűlési választásokon a zalai választókerületben a párt listavezetője, de nem került be a törvényhozásba. A Kispesti Textilgyár Rt. személyzeti osztályvezetője lett, majd 1939. szeptember és 1944. január között az Esti Kurír című újság kiadói részvénytársaság vezérigazgatója volt; emellett Operagarázs illetve Stylus Asztalos- és Lakatosipari, Bútor és Műkereskedelmi Rt. néven saját vállalatokat is alapított. 1944. márciusban bevonult, a fronton hadbíróság elé állították, megszökött és bekapcsolódott az ellenállási mozgalomba, fegyveres ellenálló csoportot szervezett. 1945-ben a főváros I. kerületében a nemzeti bizottság elnöke lett. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Zala vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. 1946. március 12-én a kommunista- és koalícióellenes magatartására hivatkozva tizenkilenc társával kizárták a Független Kiszgazdapártból, de mandátumát megtarthatta.

Egyik alapítója volt a Sulyok Dezső vezette Magyar Szabadság Pártnak a politikai élettől a párt 1947. évi önfeloszlatása után vonult vissza. 1950-ig birtoka államosításáig Baracskán élt, majd 1953-ig betanított munkás volt a budapesti Nagyvásárcsarnokban. 1953–1954-ben az Autókereskedelmi Vállalat könyvelője, majd alkalmi munkákat végzett és képeket festett. Az

1956-os forradalom idején utcai tüntetések résztvevője, politikai szerepet már nem vállalt.